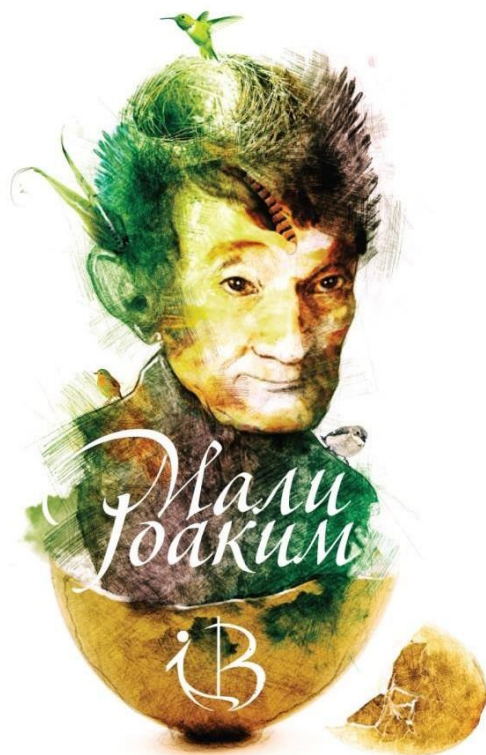

УЖИЦЕ 15-22. ОКТОБАР 2018.

МАЛИ ЈОАКИМ

ФЕСТИВАЛ
11. ПРЕДСТАВА
ЗА ДЕЦУ
ПРОФЕСИОНАЛНИХ
ПОЗОРИШТА
СРБИЈЕ

Дизајн: Милош Ђукић

ЗАЈЕДНИЦА
ПРОФЕСИОНАЛНИХ
ПОЗОРИШТА
СРБИЈЕ

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ
И ИНФОРМИСАЊА

ГРАД УЖИЦЕ

НАРОДНО
ПОЗОРИШТЕ
УЖИЦЕ

САОПШТЕЊЕ СТРУЧНОГ ЖИРИЈА 11. ФЕСТИВАЛА ПРЕДСТАВА ЗА ДЕЦУ ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „МАЛИ ЈОАКИМ“

Најбоља представа „Цвеће мале Иде“

На основу члана 22. ПРАВИЛНИКА ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „МАЛИ ЈОАКИМ“, жири 11. „Малог Јоакима“, 15. 10 – 22. 10. 2018. године, донео је следеће одлуке:

1. ГРАН ПРИ „МАЛИ ЈОАКИМ“ за најбољу представу у целини, додељује се ПОЗОРИШТУ ЛУТАКА НИШ за представу ЦВЕЋЕ МАЛЕ ИДЕ, по тексту Х. К. Андерсена, у драматизацији и режији Марије Крстић.

2. НАГРАДА МАЛИ ЈОАКИМ за режију, додељује се Марији Крстић за режију представе ЦВЕЋЕ МАЛЕ ИДЕ, ПОЗОРИШТЕ ЛУТАКА НИШ.

3. НАГРАДА МАЛИ ЈОАКИМ за сценографију или укупни сценски дизајн представе додељује се Зорану Лозанчићу за представу ЗВОНАР БОГОРОДИЧИНЕ ЦРКВЕ У ПАРИЗУ, у извођењу Крушевачког позоришта.

4. НАГРАДА МАЛИ ЈОАКИМ за костимографију, додељује се равноправно Магдалени Клашњи за костим у представи ПЛАВИ ЗЕЦ, Народног позоришта из Пирота

и Селени Томашевић за костим у представи НЕСРЕЋНА КАФИНА, Шабачког позоришта и Центра за културу Ваљево.

5. НАГРАДА МАЛИ ЈОАКИМ за глумачка остварења додељује се равноправно:

1. Дејану Тончићу за улогу Квазимода у представи ЗВОНАР БОГОРОДИЧИНЕ ЦРКВЕ У ПАРИЗУ, Крушевачког позоришта.

2. Рифату Рифатовићу за улогу Вука у представи ЗБРКА ОКО ВУКА, Регионалног позоришта Нови Пазар.

3. Мирјани Ђорђевић за улогу Мале Иде у представи ЦВЕЋЕ МАЛЕ ИДЕ, Позоришта лутака Ниш.

4. Љубици Радомировић за улоге Принцезе Зорице/Ружице и Краљице Ане у представи Трнова Ружица, Позоришта за децу Крагујевац.

6. НАГРАДА МАЛИ ЈОАКИМ за драмски текст додељује се Наташи Илић за драмске текстове ДАМОЈЕД у извођењу Пулс театра из Лазаревца и ПЛАВИ ЗЕЦ у извођењу Народног позоришта из Пирота.

7. НАГРАДА МАЛИ ЈОАКИМ за ауторску музику додељује се Бати Златковићу за музику у представи ЗВОНАР БОГОРОДИЧИНЕ ЦРКВЕ У ПАРИЗУ, Крушевачког позоришта.

8. СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА додељује се Љубивоју Ршумовићу за свеукупно драмско стваралаштво за децу.

Ужице, 21. 10. 2018. године

Жири у саставу:

мр Бранко Поповић, редитељ – председник жирија

Снежана Ковачевић, костимограф

Тања Јовановић, глумица

ЗОРАН СТАМАТОВИЋ, ДИРЕКТОР НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА УЖИЦЕ И ПРЕДСЕДНИК САВЕТА ФЕСТИВАЛА „МАЛИ ЈОАКИМ“

Сигуран сам да „Мали Јоаким“ има будућност

Између бити и не бити, Заједница професионалних позоришта Србије определила се за бити и то ојачала чињеницом да поред великог фестивала, фестивала за одрасле који траје преко 50 година, установи и овај мали. Сматрам да је он потпуно оправдао своје поверење.

Интересовање и формирање публике за представе за одрасле и увођење деце у позориште од првих дана иначе представљају гаранцију сваком позоришту појединачно да постоји некаква будућност. Гледајући са тог аспекта, Ужичани су ових дана то управо и потврдили. Ужичко Народно позориште има фестивал који траје преко 20 година и традицију која таје преко 60 година професионалног рада. Остаје нам да још озбиљније, попут

овога што смо радили ових претходних седам дана, организујемо представе за децу, сами их приказујемо, доводимо оне које мислимо да могу нешто да нам покажу, од којих можемо нешто да научимо и тако затворимо тај круг.

Сигуран сам да „Мали Јоаким“ има будућност. Могу да пренесем импресије гостију да су задовољни нашим домаћинством, условима и љубазношћу коју смо им пружили. Сигуран сам да поред Бранка Поповића, који је водио округли сто перфектно, Љиљане Матић која је била одличан организатор, Немања Ранковић који је то све координирао, целе наше технике и осталих служби, Град Ужице такође може бити поносан на своје позориште, јер смо на најбољи могући начин све госте дочекали и тако их и испратили.

ОКРУГЛИ СТО

Буђење срца

Последњи округли сто 11. Фестивала представа за децу „Мали Јоаким“ отворио је мр Бранко Поповић подсећајући на историју Позоришта за децу Крагујевац, које је гостовало у Ужицу са представом „Трнова Ружица“.

„Ово позориште је једно од најмлађих наших позоришта, које своје постојање везује за луткарски фестивал „Искра“, који је 1994. почео у Крагујевцу. Из тог фестивала су искорачили даље и оформили Позориште за децу у Крагујевцу, које је данас веома познато у Србији и ван ње по броју освојених награда“, рекао је Поповић.

Представа „Трнова Ружица“ рађена је по тексту нашег познатог писца за децу Љубивоја Ршумовића, а у режији Милоша Миловановића.

Фестивалски критичар Наташа Гвозденовић истакла је да су јој се посебни допали уласци глумца на сцену из публике, која је на то фантастично реаговала. „Поред тога, и магијске формуле су биле јасно исказане, рекла бих најјасније од свих прича које смо имали прилике да гледамо за време Фестивала. Архетипска моћ саме бајке, прича о иницијацији и буђењу срца је оно што најпре води представу.“

Млада глумица Љубица Радомировић (Принцеза Зорица/Ружица, Краљица Ана) је одговарајући на питање Бранка Поповића колико јој је било тешко да игра две потпуно различите особе по годинама и карактеру изјавила да је било изазовно, али не и напорно.

„Имитације су биле контретне, јасне, самим тим је ликове било лако градити. Притом су пробе текле у најбољем могућем реду и заиста ми је било лако снаћи се“, рекла је Љубица Радомировић. Са њом се сложио и колега Милош Пантић (принц Филип, Гавра) који је додао да да му је посебно интересно било да игра Гавру, од кога се понеко дете и уплашило. „Мени је било занимљиво да имитирам глас гаврана. Никада нисам имао прилику да радим тако нешто. У току саме изведбе

покушавао сам да не копирам никога, али неке асоцијације које су ми помогле су биле голуб и лик Џокера“, рекао је Пантић.

Поред Љубице Радомировић и Милоша Пантића, у овој представи улоге тумаче и Дубравка Бркић, Милица Реџић Вулевић, Невена Брзаковић, Владимир Ђоковић и Петар Лукић.

„Деца навијају и то је најбољи знак да прате причу. Они јесу понекад гласни, али с разлогом, јер су заиста заинтересовани за то што се дешава на сцени. Мени је то најбитније“, започео је своје излагање режисер Милош Миловановић. „Оно што је најважније у адаптацији текста, јесте то што се принцеза озбиљно бори за своју љубав и што је спремна да умре уколико не би могла да је оствари. Ја не волим жене које пасивно посматрају ситуацију, те ме је та сцена посебно привукла“, изјављује он.

Што се тиче сарадње са писцем Љубивојем Ршумовићем, Миловановић каже да је Ршумовић све идеје и интервенције на тексту максимално подржао.

Директор Народног позоришта у Ужицу Зоран Стаматовић је рекао да представу није пратио из сале, али да га је фасцинирала енергија глумица које тумаче улоге Добрих Вила, које су морале да у току саме представе истрчавају и изван.

Што се тиче костима, за ову представу су биле задужене Ана Колбјанова, Ирена Јовановић, Сузана Живковић и Гордана Гајић.

„За ову представу смо имали добар буџет, што није увек гарант добре изведбе представе. Хтели смо да костими имају ту тежину богатства, јер ово је ипак прича која се одвија у високом сталежу. Заиста је било дивно радити са костимографима, све што смо урадили је био део договор“, изјавио је редитељ Милош Миловановић.

На крају округлог стола у разговор се укључио и селектор овогодишњег Фестивала Борис Тодоровић.

„Сви смо коментарисали вашу енергију и начин на који је све вама легло. То је знак да сте у потности сви усвојили улоге и просто је целокупна представа била јако лепо уклопљена“, изјавио је Тодоровић.

„Завршили смо „Малог Јоакима“, на нашу и несрећу деце, али срећом видећемо се опет“, рекао је мр Бранко Поповић, и тиме затворио последњи округли сто на 11. „Малом Јоакиму“.

ГЛУМИЦА ЉУБИЦА РАДОМИРОВИЋ У УЛОГАМА ПРИНЦЕЗЕ ЗОРИЦЕ/РУЖИЦЕ И КРАЉИЦЕ АНЕ У ПРЕДСТАВИ „ТРНОВА РУЖИЦА“ ПОЗОРИШТА ЗА ДЕЦУ КРАГУЈЕВАЦ

Слободна воља једног женског бића

Колико се у медијима обрађују теме попут ових које смо имали прилике да гледамо у представи „Трнова Ружица“?

- Па заступљене су и ове теме, али питање је на који се начин обрађују, на који начин људи причају о томе. Нажалост, деца данас уз Фејсбук не одрастају правилно, као ни уз остале друштвене мреже и оно што им се пласира на телевизији, у школи... Мислим да је ова прича коју смо ми данас испричали јако битна. Некој деци није било јасно зашто Ружица одлучује да сама себе прободне, поготову девојчицама, али некада ће се сетити да су гледале ову представу и схватити да је то био израз њене

свободне воље, односно слободне воље једног женског бића.

Шта сматрате важним за ширење броја младих који прате оваква дешавања, колики је у том смислу важан утицај родитеља?

- Мислим да су друштвене мреже, колико год оне биле мало „ненормалне“, јако корисне по питању обавештавања. Када би се мало више по друштвеним мрежама пласирали садржаји за децу, уопште културни садржаји, онда би више људи знало где треба да се крећу, где треба да шаљу дете и себе самог. Што се тиче родитеља... Има оних који обожавају да воде своје децу у позориште, има оних који доводе своју децу мислећи да смо ми бебиситери и да морамо тих 45 минута да пазимо на њих, а не они. Све у свему, уколико родитељ неће да доведе дете у позориште, онда оно само неће ни доћи, неће знати да треба да иде тамо. Стога је утицај родитеља јако велики.

Да ли се у Србији културне и друштвене вредности поштују у довољној мери?

- Културне и друштвене вредности!? Тешко. Немам коментар. Ако почнем, бићу груба.

Одмах након академије почели сте да радите у крагујевачком Позоришту за децу. Шта бисте као млада глумица поручили онима који желе да се баве овим послом у Србији?

- Ја сам одрасла у породици где сам увек имала пуну подрушку за све чиме сам желела да се бавим. Уколико неко заиста жели да се бави овим послом, ја ћу то апсолутно подржати, небитно је где се налазимо. Ако је некоме суђено да се бави овим послом, сматрам да ће од тога увек имати и ухлебљење и подрушку и успех.

Ко је током одрастања посебно утицао на вашу одлуку да се бавите глумом?

- Ја сам одрасла у Народном позоришту Ужице. Гледам представе од своје друге године. Мајка ми ради овде, отац ми ради овде, ујак ми ради овде, мамина најбоља другарица ми ради овде и просто сам тако одрастајући уз њих схватила чиме желим да се бавим. Увек ћу им бити захвална на томе што су ми пружили подршку и говорили шта да гледам и слушам. Тако да сва култура која се садржи у мени постоји захваљујући њима.

М. Ненадић

РЕЧ КРИТИКЕ

Срцем се најбоље види

Наташа Гвозденовић

Представа „Трнова Ружица“ настала је по тексту Љубовија Ршумовића а у адаптацији и режији Милоша Миловановића. У „Трновој Ружици“ све служи моћној приповести: игра Љубице Радомировић, Милоша Пантића, Дубравке Бркић, Милице Реџић Вулевић, Невене Брзаковић, Владимира Ђоковића и Петра Лукића окретно гради причу о принцези Зорици и принцу Филипу, доносећи на сцену једну раскошну бајку са јасном поделом на добро и зло, светло и тамно, уз моћне помагаче и снажне магијске формуле.

Редитељ Милош Миловановић глумце доводи на сцену из публике, укида рампу и од гледалаца чини активне учеснике, становнике краљевства у којем се одвија наша бајка а који интензивно саучеснички прати судбине јунака.

Сценографија (Милош Миловановић), костим (Алина Лињкова Вељковић) и музика су добре виле ове представе које јој као прави помоћници дају снажан оквир тако да је прича о снази љубави која успева да сломи клетву уверљива и снажна.

Велика и драматична прича о Трноружици, комад о буђењу учи своју публику, велику и малу, пре свега, егзиперијевску истину да се срцем најбоље види. Тим представе „Трнова ружица“ без дилеме је одбранио ту истину.

РЕЧ ПУБЛИКЕ

Ружица и Филип су баш леп пар

Након изведбе представе „Трнова Ружица“ на сцену је изашла једна девојчица и уручила цвет главној глумици Љубици Радомировић. Она није била једина којој се ова представа допала. Малишани који су имали прилику да погледају ову представу, испред Народног позоришта коментарисали су како им ово није први пут да чују за принцезу Ружицу.

„Мени је мама читала ову бајку када сам била мала“, рекла је Катарина, девојчица која је ове године кренула у први разред. На питање да ли је она заљубљена, она је одговорила: „Јесам, али он није принц и зове се Душко.“

„Представа је била супер. И Ружица и Филип су баш леп пар“, рекла је седмогодишња Ксенија са којом су се сложиле и њене другарице Маша и Сања.

„Научила сам да морамо слушати старије. Да је Ружица слушала добре виле, онда се не би убола“, саветовала нас је Сања.

У овој представи је постојао и лик Гавра од кога су се многа деца уплашила, посебно она из првих редова. Међутим, постојало је и оних храбрих, који кажу да Гавра није био нимало страхан.

„Не, нисам се уплашио, шта ми може једна птица!“, узвикнуо је Никола.

КРЕШТАЛИЦА

Заспали у времену

Пишу: господин Матија Павићевић, дечак од 10 година, ученик четвртог разреда Основне школе „Нада Матић“ и глумица Ивана Павићевић Лазић, овога пута у улози његове тетке и благоданог критичара

Представа „Трнова Ружица“ инспирисала ме да са дететом поразговарам на тему „Да ли је могуће преспавати сопствени живот“. Као и увек, дечја искреност и брзко запажање околине дали су нам одговор о коме и сами често избегавамо да размишљамо.

Живот можемо да преспавамо, на пример, ако се нешто дешава у граду а ми то не знамо... позориште, концерти, биоскоп... или дошло је лепо време а ми смо и даље тужни, јер не обраћамо пажњу да је цвеће процветало; кад си заглављен у кући и гледаш људе како пролазе улицом и свађају се, гледаш како се аути сударају и то, али не видиш добре стране тога. То значи да си преспавао, али само један део. Уместо тога требало би да се шеткамо по градићу, да играмо фудбал, они који не воле - нешто друго, да слушају музику, да гледају представе

и да се купају. Преспавамо када не обратимо пажњу... Рецимо, када се друга деца играју и оно - ја сам. Или не обратим пажњу да ме неко позвао на рођендан и не одем.

Ево, сад си ми опет ти пример. Ти си сањала као дете да будеш глумица. Да си одустала од тих твојих снова и постала банкар, ти би преспавала свој живот.

Или ако ја не обратим пажњу на моју девојку. На пример, има један човек који се заљубио у неку девојку и он хоће да је запроси, али је не запроси зато што је мислио да ће она рећи не и уплаши се. Или можда она има дечка, или мужа. Или се они ту нешто посвађају, он се уплаши и схвати да је преспавао цео свој живот зато што није урадио ствари које је хтео.

На пример, ја играм игрице а представа ми креће у осам. Морам да будем ту, а не обраћам пажњу на време, него играм игрице. И замало буде осам, прође осам и не могу да гледам представу. Заборавим се у времену!

Главни кривац за наше спавање је време. Ја као мислим да има времена и заборавим на то. Мислим: „Зезај се цео живот“. И шта онда? Онда зато што си то пропустио будеш тужан до краја живота.

*„Крешталица“ је назив „прве световне и грађанске позоришне представе на српском језику“ коју је 1813. приредио Јоаким Вујић, а 1814. је објавио и драмско дело „Крешталица, једно јавно позориште у три дјејствија“.

ПОЗОРИШНИ РЕДИТЕЉ БРАНКО ПОПОВИЋ, ПРЕДСЕДНИК ЖИРИЈА 11. „МАЛОГ ЈОАКИМА“

Овај фестивал мора да траје...

Када сте видели прву дечју представу у ужичком Народном позоришту?

- Веома рано сам почео да гледам представе Народног позоришта у Ужицу, чак су то биле најчешће оне за одрасле и за ђаке, попут „Кир Јање“ са Јованом Јојићем или „Добри човек из Сечуана“ са Аном Крижанец, које су мени биле фасцинантне и нисам их доживљавао као представе само за маме и тате. Било је, наравно, и представа за децу, попут „Николетине Бурсаћа“ коју смо гледали и више пута. У једној таквој сам и ја наступио као ученик Основне школе „Андрија

Ђуровић“. Комад се звао „Кекец“, а режирала га је велика глумица и ентузијаста Ана Крижанец. Било је то једно сјано време када ја град финансирао настанак представа по свим школама, а ми смо их изводили у Позоришту у оквиру фестивала који се звао ФОСТ, Фестивал омладинске сцене Титовог Ужица.

У широј хронолошкој перспективи, колико су се на репертоару ужичког Народног позоришта неговале представе за децу?

- Дечје представе су део редовног репертоара ужичког позоришта из више разлога. Најпре због тога што то представља једну уметничку мисију неговања публице и васпитавања младих у духу наших најзначајнијих националних вредности, затим, то је и обавеза да се нашој деци приушти сусрет са познатим ликовима из литературе, из бајки, прича, песама, јер у граду нема специјализованих позоришта за децу као што је то случај у неким већим градовима и, наравно, представе за децу су и велики уметнички изазов за сваког ствараоца, па и за ужички театар. Било је ту сјајних представа као што је „Легенда о Митру сељаку“, нашег Мише Станисављевића, па, „Луди Бранко“ у режији Славољуба Стефановића Равасија, „Мали принц“, „Хахимове приче“, „Сенка господина Випа“, „Принц Растко, монах Сава“ Милована Витезовића, у режији Слободана Шуљагића, „Капетан Џон Пиплфокс“ у мојој режији. Затим, „Црвенкапа“ Аце Поповића, па све до „Снежане и седам патуљака“ и „У цара Тројана козје уши“ Љубивоја Ршумовића. Све су то пажљиво бирани наслови и аутори. Играна су и два моја текста, један од њих, „Велики обрачун у циркусу“ је изведен и у Народном позоришту у Сомбору и у Народном позоришту у Пироту.

Колико се ширењем интернета мења редитељска стратегија у раду на дечјим представама?

- Стратегија се мења неминовно. Прво, с развојем технологије, пројекције постају доминантне у решавању проблема са простором, има много и представа са филмским деловима, користе се и ефекти преузети са интернета, представе постају брже, ефектније, па и атрактивније за гледање. Али оно што не сме да се промени и остаје и даље у домену класичног, а ја бих рекао доброг старог позоришта, то је узбудљиво причање приче. Ту живу реч глумца, дах и зној, тренутну досетку и контакт с гледалиштем још увек не може да замени ни један уређај или друштвена мрежа.

Каква је перспектива „Малог Јоакима“?

- Фестивал „Мали Јоаким“ који је посвећен оцу српског тетатра Јоакиму Вујићу је неопходан за српско позориште, јер афирмише стваралаштво за децу, како драмско, тако и музичко и поетско, ликовно... и омогућава једном великом броју деце да уживају у позоришним чаролијама. Кроз дворану ужичког позоришта прошло је на хиљаде деце али не само оне из градских школа, већ и из Севојна и Сирогојна и других околних места. Одавно нисам видео паркиране аутобусе који довозе децу у позориште. Заједно с њима сам се радовао и аплаудирао свакој представи на овом дивном фестивалу. Због те радости играња и радости посматрања, због тих дивних порука које смо чули са наше сцене, због те дивне игре речи, због те чудесне занесености коју само истинска уметност као што је позоришна може да донесе, због свега тога и још много чега неизреченог али спознатог, овај фестивал мора да траје на ползу наше младости.

ДАНАС НА РЕПЕРТОАРУ

У ЦАРА ТРОЈАНА КОЗЈЕ УШИ (представа у част награђених)

Љубивоје Ршумовић

Режија: Борис Тодоровић

Сценографија: Маријана Зорзић Петровић

Костимографија: Тамара Бушковић

Музика: Јања Лончар

Сценски покрет: Ивица Клеменц

Дизајн светла: Миле Бутуровић

ИГРАЈУ:

Тројан - Никола Пенезић

Царев саветник - Горан Шмакић

Дечак - Бранислав Љубичић

Кошава, Пентесилеја, Херенија - Тања Јовановић

Злата, Зова, Троглаво чудовиште - Ивана Павићевић Лазић

Првоје, Троглаво чудовиште - Биљана Здравковић

Другоје, Троглаво чудовиште - Даница Љубичић

Феликс - Хаџи Немања Јовановић

Фелисија - Андријана Симоновић

Огрк, Змај Бабакај, Децибал - Душан Радојичић

Грозоморије - Игор Боројевић

СЕЛЕКТОР 11. ФЕСТИВАЛА „МАЛИ ЈОАКИМ“

Борис Тодоровић

СТРУЧНИ ЖИРИ

Снежана Ковачевић, костимографиња
Мр Бранко Поповић, позоришни редитељ
Тања Јовановић, глумица

ВОДИТЕЉ ОКРУГЛОГ СТОЛА

Мр Бранко Поповић

РЕДАКЦИЈА БИЛТЕНА

Зоран Јеремић
Наташа Гвозденовић
Гордана Савић
Марија Ненадић

ПРЕДСЕДНИК САВЕТА ФЕСТИВАЛА

Зоран Стаматовић, Народно позориште Ужице

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

Ивана Недељковић, Прво приградско позориште - Пулс Театар Лазаревац
Милена Богавац, Шабачко позориште
Милош Крстовић, Књажевско-српски театар „Јоаким Вујић“ Крагујевац
Бранислав Недић, Крушевачко позориште
Јелена Стојановић Патмогић, Позориште за децу Крагујевац
Миодраг Динуловић, Краљевачко позориште
Милица Радуловић, Позориште лутака Ниш
Градимиr Филиповић, Народно позориште Пирот
Сеадетин Муџезиновић, Регионално позориште Нови Пазар
Спасоје Ж. Миловановић, Народно позориште у Нишу
Ненад Јовић, Позориште „Бора Станковић“ Врање
Предраг Радоњић, Народно позориште Приштина
Владимир Ђуричић, Народно позориште Тимочке крајине – Центар за културу „Зоран Радмиловић“ у Зајечару